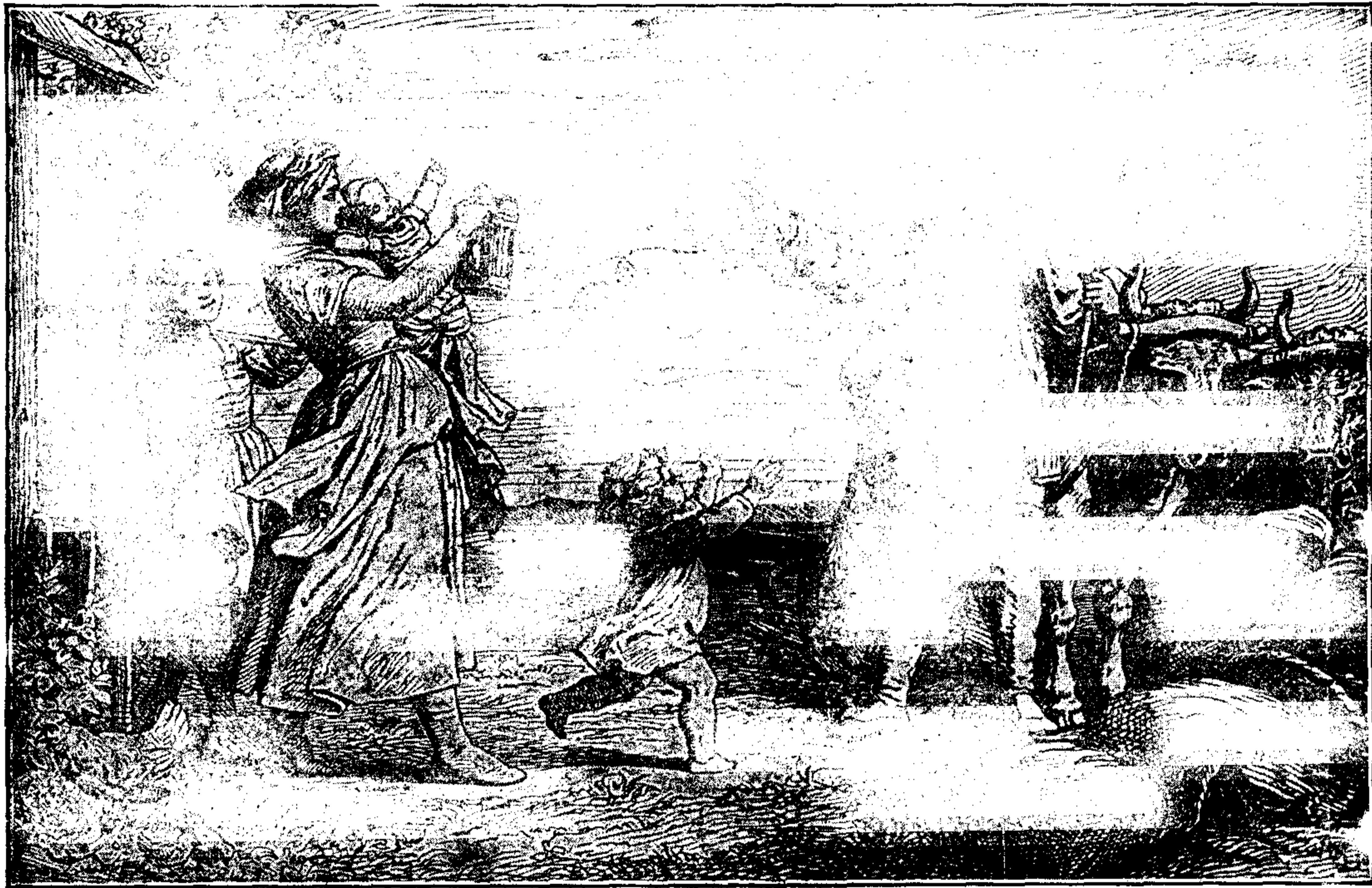

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědny dny;
Džěń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njedželske lopjeno. ↵

Wudawa so kóždu šobotu w Smolerjež knihizšiczejni w Budyšinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedpłatu 40 pj. dostacž.

18. njedžela po kwjatej Trojizny.

1. Theřal. 4, 9 — 12.

W Theřaloniku bě psches Pawołome mišioniste džěto kćějaza křesćijanska wobada nastala. Šwójaty japoschtol we šwójimaj listomaj s wulkim pschipošnacjom wo jejnym křesćijanskim žiwjenju pišche, na psch.: Šhto je naša nadžija abo radosć abo tróna, s kotrejž so bychmy křwalili? Njejsće tež wy to psched woblicjom našeho Knjesa Jesom Křysta na jeho pschichod? (1. Theř. 2, 19.) Takle tež jow jim šwědčenje dama, so wot kralowskeje lubosće njepotrjebaju, so by jim piřať, dokelž kami wot Boha šu nawučeni, so bychmy so mjes šobu lubowali.

A džěńšnišči džěń je stare město šašo we wschěch rcze; pschetož wone něť rěka „Saloniki“, hđžž je šo se wschelatich nam njepscheczelstich ludow a narodow hromadu šestajane piřane wójšto šahněšdžito. Šchtož tam a wschudže našchich njepscheczelow, tiž šu hewat jedyn na druheho tak njepodobni kaž jeno móžno, hromadu džerži, njeje lubosć mjes šobu, ale hidženje pschecziwo nam a našchim šwjastarjam.

Njeh hidža, hđžž šo teho wostajicž njemóža. Nam pak budž bratrowska lubosć dobre lékařstwo pschecziwo jědej jich hidženja! Hđžž je prawa lubosć šwjast dokonjenja, kotryž dyrbinym šo woblez, šatonja dopjeljenje, w kotrymž šu wschitke šasnje kaž šwobpschimnjene, plód teje bójškeje lubosće, s kotrejž šmy přjedy lubowani, najlěpsche, kotremuž je wyšoki křěsluch šwójateho Pawoła poškwjećeny, dha to wschitko šalle prawje płaczi wo bratrowskej lubosći. Njepscheczelow lubosć, ach, tak je

ta cžžka! Ale lohka a nutrna a šlódka je bratrowska lubosć. A móže nam wjele narunacž w tym našchim šrudnym cžžu. Wy móžemy tych, kotřiz wončach šu, porowacž, šmy-li šnutsčach jeneje myšle a jeneje wutrobny. Dwojedy hřód, hacžrunje je kolowokolo woblēhany, budže tola w Božim mjenje a s Božej pomožu wobstacž móž, kaž dolho šu cži, kotřiz maju jón šakitacž, jeneje myšle; nastata pschekora mjes nimi pak mohla špocžatk bycž šleho šónza. To běšche něšchto wulke, so pschi wudyrjenju wójny šaťki duch pschesjenosće, haj wutrobneje bratrowskeje lubosće dujesche a šchumjesche psches našch žyly wóžny kraj, wo kotrymž móžesche šo prajicž, so tež lubosć wot šo damy, a so kóždy wě, šhto šmy, so my jedyn narod mamy a ša jenoh' štejimy. To běšche, kaž bychmy wot Boha šameho, do wótreje šchule wsaczi, nawučeni byli, šo mjes šobu lubowacž. Hacž je wscho tak wostalo? Hacž šmy dale wuknyli a pschibjerali, abo šnadž wotebjerali? Hacž je tež něť hiščeže našcha křwalba, so my njepotrjebamy, so by šo nam wot bratrowskeje lubosće piřalo? Š najmjeńšcha budže nam wulzy trjeba teho napominanja, so bychmy dale a bóle pošnišchi we njej byli. Šelko žarowoznych, tiž woplakuj šwojeho najlubšeho! Šak dha cžžli jich trošchtowacž bjes bratrowskeje lubosće? Šelko pomožu potrjebnych! Šak dha jich šepjeracž a pošpjeracž bjes njeje? Šelko štruchlych a štarosćiwnych! Šak dha wutrobu jim šcžinicž a jich napjelnicž s nowym dowěrenjom bjes njeje? Nam je pschitafane: Šy dyrbišch Boha šwojeho Knjesa lubowacž. Hđžž něchtó rjeknje: Ša lubuju Boha, a hidži šwojeho bratra, šon je šhat. Nam šo šluscha wotmolwjenje dacž wěry a nadžije dla, kotraž

je we naš. S ničim šo njehodži lepje tole wotmołwienie dacz, hacz s bratrowskej luboscju, kiz nješteji w rjanych słowach, ale w žiwnych skutkach; se wschēm druhim rubasch bóle abo mjenje do lošta. Dženšnišča njeđzela se šwojim seženjom (Luk. 14, 1—11) kaž se šwojej epistolu (Ef. 4, 1—6) k ponižnosćzi napomina a naš wobarnowacž pta, so njebychmy prošneje czeicze lafomni šami šo posbehowali wysche druhich, a duž nam bratrowska lubosćž předuje, kotraž je kaž něžna różicžka, a jeje krašne wonjenje je ponižnosćž, cžicha myšl, sežerpliwosćž atd.

Alle „teje czeicze hladajcze, so byšcže s pokojom byli a to šwoje cžinili a se šwojimaj rukomaj džělali ... , so byšcže cžeštnje wobkhadželi s tymi, kiz wonkach šu, a na ničim nusu njemeli“. So byšcže s pokojom byli po myšli dweju našchich kherluichow:

Ja s pokojom šym s Božej wolu;
Hdyž drugi lepje ma hacž ja,
Dha do wscheho ja lubje šwolu,
To mi njej žana haniba;
Mój stworicžel mje šastara
A khlěb mi wschēdnje podawa.

a:

Ja s pokojom šym s Božej hnadu,
We šmjerczi a we žiwjenju;
Schtož Bóh mi dawa s dobrej radu
To mam ša šamu dobrotu.
Ja na tym došč mam, schtož wón da,
Schtož wón chze, mi šo špodoaba.

S pokojom tež w tej hlubšchej myšli, kaž psalmišta rjeknje: Moja dušcha je cžicha k Bohu, kotryž mi pomha, kaž profeta praji: W mjelcženju a w nadžiji budže wafcha šylnosćž, kaž japoschtot pišche: Dokelž šmy prawi cžinjeni pišes wěru, dha mamy pokoj s Bohom pišes našcheho Anješa Jesom Khrysta, — to je šašo něschto ša naš a ša našche dnj. Bohka wěž njeje, šo k temu pschedobnyčž; pschetož našche hrěščne cželo se šwojimi žadoščemi temu napšhecžiwu šteji. Dwójžny cžežto nam padnje we wicherje a njewjedrje tyschnosćže. Alle krašna wěž je, hdyž šy s pokojom w Bosy. S morlotanjom, se šwarjenjom, se žakosčženjom ničžo njepolěpschujesch. Šy-li pak s pokojom w Bosy, dha njech wětry storhaju a žołmy hrosnje ruja, — ty štejšch tola twjerdže, šforjenjeny a natwarjeny na šažožku, kiz šo njehnjuje ani njekhabluje, a Boži mēr cže wobarnuje k wěčnemu, šbožnemu žiwjenju.

Hdyž pak dale rěkašche: ... „a to šwoje cžinili a se šwojimaj rukomaj džělali“, dha šmy s tym pokasani na šwoje wschēdne džělo a na pschibkuschnosćže šwojeho šemškeho powołanja, hdyž ma kóždy džen šwoju wobčežnosćž a nětko wjazny wobčežnosćže hacž hdy přjedy ša cžłowške pomnjecze. Wschitke možny dyrbja šo napinacž, so bychmy pschětrali hacž k dobremu kónzei po cžele a po dušchi wonkach na wojownišcžju w horžym bēdženju, ale tež w kraju, hdyž ma pschi wschēch cžežto- tach wscho nusne dale šo wobstaracž. Wschēdne džělo njeje polo, na kotrež šměl Boži cžłowješ s mačo waženjom pohladacž: Schto to mje štara? Nawopak, wón wě, šo ma šo jow najprjedy wopokasacž jako šwěrnny wotrocž Bóži, a tehodla prošny: Daj šwěru cžinicž mi, schtož šo mi cžinicž šluscha, schtož mojob' hamta je a žada twoja dušcha; daj, hdyž tón cžaš tu je, šo šforo cžuju wscho, a hdyž jo sežinil šym, šo by šo radžilo. Wón tak prošny

a po tajšej šwojej proštwje cžini, niz jeno, šo by cžeštnje wobstał psched ludžimi a wot ludži dobreje wole wotwišny njebył, ale najbóle, šo by po woli šwojeho Boha šo džeržal, šwoje dary a možny naložował k Božej cžeščzi a junu šašlyšchal kłóš šmilneho šudnika: O ty dobrny a šwěrnny wotrocžto, ty šy nad małym šwěrnny byl; ja chzu cže na wjele postajicž; dži nuts k šwojeho Anješa wježelosćzi.

Duž wšmimy šebi s našcheho teksta trojaku dobru radu k wutrobje: Wschibjeracž w bratrowskej lubosćzi, s pokojom byčž a šwěru to šwoje cžinicž na tym měštnje, hdyž je kóždeho Bóh tón Anjes štajil. Šamjeň.

Troscht w horju.

Hdyž tyschnosćže
A štrachi cže
Tu cžakaju, cži hroža,
Dha njeboj šo!
Bóh widži to,
Cže kryje hnada Boža.

Njech mrołota
Cže wobdawa,
Wschak jeho škónzo šwěcži.
Šlej, w horju
Tež špěwaju
Tu psalmy Bože džěcži.

Duž tón pucž dži,
Kiz wušwoli
Bóh tebi k drohomanju;
Wón wjedže cže
Tež psches cžernje,
Ty s nožny pónđješch k ranju.

Ničiž na šo wšmi,
Kiz póbka cži
Bóh se šwojeho tróna;
Wón pomha njescž,
Chze psches šichž wješčž
Cže tam, hdyž kima tróna.

Tež štarosćže,
Kiz cžišcžza cže,
Cžib' wschē na teho Anješa!
Šlej, psches njeho
Tu štaja šo
Wschēj cžaknej nusy mješa.

A bludžišch ty
Psches puščinny
Kaž wozza wopušcžena,
Twój paštyr cže
Tam pntacž dže,
Wón šnaje šwojich mjena.

Duž k njemu dži,
Wón šahoji
Cži hrěcha krawne rany,
A junu cže
Dom powjedže,
Hdyž bēh je dołonjany!

Michał

abo

Schtóž cźlowjeł kŕyje, to budže wón tež žnječ.

Powjedańcźko sa młodych a starych
wot

N. Kulmana.

(Pofracžowanje a skónčenje.)

W o b m y s t a w.

A wobročiš-li so k temu Knjezej, twojemu Bohu, dha budže tebe tón Knjez, twój Bóh, z twojeho jastwa wuwjesć, a so nad tobu smilić. Hdy by do kónca swěta zahnaty był, dha budže tola tebe tón Knjez, twój Bóh, wotsal zhromadzić, a tebe do teho kraja přiwjesć, kotryž twoji wótkojo wobsedźili su; a budžeš jón wobsydnyć.

5. Mójzasa 30, 2—5.

W našchim wótznym kraju howrjesche hišćeje wójna a šmjertne strachy wobdawachu naš. Napoleon je swojimi wojakami wobczahowasche naš kraj a sapsuczesche jón, wón bijesche wótre bitwy pola Budyščina, Woržyna a Kamjeneje, pola Drieždžan a Lipšta. Pola Lipšta bu Napoleon sbity w bitwie, kiž tsi dnj trajesche, a bu tak Napoleonowe druhe šylne wójsko sahujene; našche wójska pak czechnjechu dobywać i z nim do Franzowsteje. Na 30. dnju měrza 1813 bě Napoleon w Parisu we wušpofej radže prajił, „a hdy by tež njepšeczel pola Parisa stejał, dha niž kroczel kraja njewotedam“. A na 30. dnju měrza 1814 stejachu našche wójska pola Parisa, a Napoleon dyrhjesche žyły franzowšči kraj wotedač a wopušćezicž. Tak mějesche wójna kónz a naš kraj dosta mēr.

Ružowšči kŕežor, kiž nam pomhał bě nad Napoleonom dobywać pušćezesche nětk jatych wojakow domoj. Tež našchemu Michałej bu prajene: „Nětk móžesč sašo domoj hič, ničzo cze wjazy njedžerži; daj Bóh šbože na pucž!“ — Ale hdyž wón na te ščtyri sta mil pucža spomni, wot Šibiriskeje hač domoj, a so nima krosčka pjenjes, k temu rostorchanu draštu a dodžeržane cžrije, a so nima žaneho pušćezela na pucžu, a tež pucža njesnaje, bu jemu wołoko wutrobny štjlnko, a saplatny, a plakasche hišćeje ras, a to swoje poslednje jere šylšy w Šibiriskej. Padnywšči k semi dele na swojej koleni proschesche nutrnje Boha, so cžyžł so tola nad nim šmilicž a jeho domoj pušćewodžecž. D kał derje jemu to cžinjeschje, so móžeschje swoju wutrobu pušćed Bohom wušpupacž, jemu swoju nusu wuštoržicž a jeho wo pomoz prošpucž. Wón stany wot swojeje modlitwy potroschtowany a na dompucž wješele hotowy, a wjedzesche, so je Bóh jemu hnadny a so budže jeho domoj pušćiwjesć. —

Tak džěschje wón nětk, so kóždy nowy džěń Bohu porucžujo, domoj, a pušćiwđže, nimale sa poł lěta, jako po wšćelakich pucžach, přěti a pódla po krajach wołoko cžahał bě, napošledk do swojeho wótznego kraja. Kał postatowasche jeho wutroba, jako wón sašo swoju macžerņu rěč klyšćeschje; kał šradowasche so wón, jako swoju wješ našdala wuhlada; kał šhwatasche wón, so by do wšćy dóschoł; kał šdasche so jemu wšćitko lubošne a rjane; nihdže rjenšche žita njestejachu hač tudy, nihdže njeběchu selenšche žufi, a nihdže ptacžki tak rjenje njepěwachu jako tudy: tudy bě tón wótzný kraj. Wón džěschje tónkamy pucž, kotryž pušćed šćesćžimi lětami šćhoł bě, jako wot swojeje pušćiwšahi domoj džěschje! Na to wón pomyšli a plakasche; jeho wješele bu jara pomjenšćene, a to kłódke šradowanje jeho wutrobny š hórtošću naměšćane! Dopomnjenje na to, a wšćo, šćtož jeho njeprawa pušćiwšaha bě sa šobu cžahnyła, jeho wulžyšćnje rudžeschje, a štupi tak prawje šrudny do wšćy. —

Pšći žyrkwi pod lipu bě kamjenitna ławka. Tam šo jara šrudny, mucžny a hłódný šrudny a hladasche se šylšojnymaj woczomaj na kerchow a phtasche i nimaj swojeho njebočćicžkeho nana row. Wón widžeschje jón a pódla tež swojeje macžerje row. Šako pak dale hladasche a row swojeje lubeje Marje wuhlada, plakasche i hłóškom kaž džěčzo. Šdyž bě šo tam došč napłakał a šwóji hřěch pušćezitwo njei wobžarował, pomyšli šej: hač tež je tola naju džěčzo žiwe. Wón postany a džěschje na kerchow, pušćafny šo na jeje row, šlubjesche šo tam, so cžze po jeje pušćednjej próštwje cžinicž, a šo sa to džěčzo staracž, tošame nětk pušćed šwětom sa swoje pólacž a jemu prawy nan byč. Šotom džěschje šo na nanowy row klatnyč, pušćafowa šo jemu w rowje sa jeho prawu lubošć a jeho dobre wučžby a lubjesche, so cžze wot nětk po nich žiwy byč. Šotom wobrocži šo k macžerņemu rowu a džěschje: „D moja macže, kał derje je mi, so šu mojeho lubeho nana a mojeje lubeje Marje próštwy šylnišće byke dylšli twoje! Ty wšćah so mnu šlé měniła njejšy, ale twoje měnjenje bě tola mi rumny pucž k šćemu; Šoža wulka hnada pak je na mnje kědžbowala, a šo mi njeje na wěčžne šhubicž dała. Bohu budž wulki džak!“ —

A wón džěschje i kerchowa, pušćudny šo sašo na tu ławku, njewjedžo, hđže nětk najpřjedny hič dyrbiak. Šćkónčćko pak swoje pušćednje pruhi na šemju šćzelesche; šwjaty wječor šo šwonjesche a klatanje šo pušćebijeschje. Duž šćahny šwóji kłobuk i hłowy, šćhnywšči ruzy pohlada k njebjěšam a šdychowasche we swojej wutrobje.

W tym cžahu honjachu kruwarjo domoj, šastawachu pušći nim, šebi teho zušeho brodateho muža w rostorchanej draščje wobhladujo. Mjes nimi bě tež holecžka, ta pušćiběža najbliže k njemu a džeržeschje krusčć cžorneho šćlěba w ruzy, wot kotrehož i k wiłemi kubašće. Šako Michał tele lubošne džěčzo widžeschje, a so wone tak mile na njeho hlada, džeschje wón k njemu: „Moje džěčzo, njeby mi ty kuf šćlěba dake; ja šym jara hłódný?“ —

„Šow macže tón žyły krusčć“, wotmolwi ta holecžka, da jemu jón, a šyže šo njedaloko wot njeho, pušćihladujo, kał derje jemu šćlódži.

Cžim dlěje pak wón na to džěčzo hladasche, cžim cžoplišćo bě jemu wołoko wutrobny. „Mój Šožo“, pomyšli wón, „dyrbjało móžno byč, so je to jeje džěčzo? Šaj, to je a žane druhe; to šćej wócžžy, kaž jeje wócžžy běšćtej; to je cžoko a nób, kaž moja Marja mějesche.“

„Moje džěčzo“, džeschje wón k temu šamemu, „kał dha tebi rěšaja?“

„Ša šym Marja.“

„Šćtó dha je twój nan?“

„Mój nan? Ša njejšym žaneho nana měła, ale macžerņu.“

„Kał dha twojej macžeri rěšaju?“

„Šudžo šu ju jenož Šowšnikěz Marju mjenowali“, džeschje to džěčzo, „wona pak je hižom dawno w njebjěšach. Šlejcže, tamle je jeje row; jowle móžecže jón widžecž; tajki šćhity šćhijž na nim šćeji. Tam wona hižom wóškom lět leži. Nětk šym ja pola mojeje kłótrny.“

Šele powjedanje Michałej žyłu wutrobu rošćama; wón postany, šapšćija tu holecžku sa ruku a džeschje placžo: „Šaj, moje džěčzo, ty njejšy hač dotal žaneho nana měte, ale tón luby Bóh cži nětk jeneho šćzele, pój so mnu.“ A wón wša to džěčzo a džěschje i nim do wšćy a runje na šaru. Šón stary knjes duchowný bě hišćće žiwy. —

„Šnajecže mje hišćće, knježe? — Ša šym Šrukěz Michał, pušćed wošćmimi lětami běč tudy pola Waš dla mojeje pušćiwšahi. Ach, ja šym žakostnje cžerpił wot tehošćameho cžaha. Moja njeprawa pušćiwšaha a moja njeboha Marja nješćej mje w nožy a

wo dnjo wopušćezikoj. Ale Bohu budź džat, ja hym Božu hnadu w bibiriskich puščzinach namakał, a wona je mi tež nětk moje džěćo namakać daka. Nadžće mi, Anježe, što dyrbyu nětk čžinicž?“

Anješ duchowny pokasa jemu, so ma pschede wschěmi wězami wyschnošći sjewicz, so je psched wóšom lětami njeprawu pschibahu pschibahał, a so ma ju proščez, so by jeho po sakonju khostała; hdyž to čžini, dha čžini prawje.“

A Michal hižom na drubi džěti to wurjedže. Wón bu k schtrafie wotšbudženy, ale dofelž bě wón so sam wusnał, a we wotpohladanju, so bě tak wjele we wójnje wustał, spušćezichu jemu pokojzu schtrafy. — Po pschětracžu teješameje sebra hwoje samóženje, wsa hwoje džěćo k hebi a hospodarješche na hwojej žiwnošči. Wón bě hiščezje dwazeczzi lět žiwu, wotkasa a samostaji hwoje kubko hwojej lubej Marzy, kotraž bě lubošne, pokušćne a pětne džěćo. —

Ale to dopomnjenje na jeho štutk bě jemu stajny toł w jeho wutrobje. Dacžrunje bě wón hnadu pola Boha namakał a wodacze hwojich hrěchow pola čžłowjekow dostał, dha wschał wón tola dla teho želešche hwoje žiwe dny, dofelž běšche tak wjele škeho nacžinik, kotrež wón tola nihdy a na žane waschnje wurunacž njemóžješche. —

Do hwojeje hmyercze postaji wón tež sam hebi k hwojemu čželnemu předomanju sa tekst te hłowa, kotrež so w 1. listce na Timotheja 1, 15 tak maja: „To je sawěščezje wěrně a jara dostojne hłowo, so je Khrystuš Jesuš do h wěta pschischok, hrěščnikow sbóžnych scžinicž, mjes kotrymiž ja tón přeni hym.“ A porucži, so by so wschitko šle wot jeho žiwjenja prajiko młodym a starym k schtraščenju, ale tež jeho čžěwjenje, pokuta a wobhnadženje, wschitko čžłowjekam k wužitku a Bohu k čžěšči.

— R ó n z. —

Bože setkanje we wulkej wójuje.

W schuli bolojczow.

(Potracžowanje.)

Wóndano běch sašo prawje sastyškany, jako so moja rana dla noweho jěšenja sašo rěšasche. Ale ja hym hebi potom rozjašnik, so žana włóška wot nascheje hłowy njepadnje bjes wole teho najwyschšeho. A ja dyrbiach hebi prajicž, so je tež to Wóh dopušćezik. „A čžemu?“ chzu so praschecž, niz — „Čžehodla?“ Wěščezje k mojemu lěpschemu. Pschetož jako tón dobry Wóčez ma wón sam myšle lubošče s nami. Esnano chze mje čžicheho čžinicž, mi hmyle k rospominanju dacž. Ja hym tu na khorokožu hižom sapočat wjele čžischischu bncž, hacž hym hebi sa tón nětčžischu čžah sa móžne mēk. A pschezo bóle pschindu k temu, hdyž so moja wěra wot noweho testamenta šdalowasche, moje čžłowiske myšle wot wěčnych bójškich myšlow wotehnacž a sarunacž dacž. Wot naschich čžłowškich myšlicžkow njemóžemy žiwi bncž, ale wot Božeho hłowa hameho, wo kotrymž je Mat. 24, 35 prajene: „Sa sa tym wojuju, so pschezo bóle nawutnyč, niz jenož so sam pod Božu wolu ponižowacž, ně, tež Božu wolu wješele wobtrucžicž. To pschezo lohke njeje, woschěje w čžěžkich hodžinach žiwjenja, a někomu budže to lóžo hacž druhemu; ale wón je najkrahnišchi a najšdobnišchi nadawč čžłowjeka. „Wdy dyrbicze dokonjeni bncž, kaž tež wasch Wóčez w njebješach dokonjany je.“ Mat. 5, 48.

Młody ewangelski theologa s lazareta.

* * *

2. mērza 1915 pschindžechmy w Bazankourt do Oldenburgšeho lazaretneho čžaha. Se wschěch stronow nascheho wóžneho fraja běchu čži wojazy, kiž tam hromadu pschindžechu: s Pruskeje, se Sakškeje, s Hanoverškeje, s Oldenburgškeje. W kóždym wosu běšche něhdže 12—14 muži. Wórsy běchmy so hromadže sešnali a towarščne „Ty“ wschitke wobmješowanja we wobkhadže pschewiny, ničto so drugeho sa jeho pomolanjom njeprašča, wschitzy so runi. Mi běšche to wschał prawje, duž móžachu theologa moje wobkěžbowanja bóle njemolny čžinicž, a tež čži towaršchojo so po hwojich myšlach sjewichu, hacž hdy bychu wjedželi, so je pschihodny duchowny mjes nimi. My mējachmy w lazaretownym čžahu wschě luboščiweho šastaranja, kiž běšche nam khorym tak nusne, tež, šchtož my runje tak nusnje trjebachmy: Bože hłowo. Wječžor wot wječžora pschindže diakoniša a džeržješche wječžornu nutrnosč. Šak woni wschitzy čžische ležachu a nutnje kěžbowachu. A jenu trótkemu hłowu s biblije so wutrobu hnujaze wukladowanje pschisamtny, kiž na wschitkich štutkowasche. Njech je, so jednoru pschědnyšch diakonišy, žuni, derje kincžazy hłób, so štutkowasche, ale pschede wschěm běšche wěšte, wěru wubudžaze a pokšynjaze waschnje, w kotrymž běšche wječžorna modlitwa pišana. Wjele tnych towaršchow běchu we hwojim žiwjenju předy wóžny dawno wotwukli, hwojej ruzy štynčez, to hym jow wonlach husto naschonič. Na bitwischěžu pak a woschěje w lazaretach je to sašo nawuknyč. Na kšutnym wurasu woblicža jenotliweho ja jasnje widžach, tak Bože hłowo na nich štutkowasche, woni jo niz jeno smonkowne hlyščachu, ale jo tež snutšownje we wutrobje sačžuchu. A hdyž my potom na kónzu hromadže kšerlusch spěwachmy, wschitzy móžnje saškobowachu: „Šed'n twjerdny hrób je nasch Wóh sam“, schumješche psches wós, abo: „Budž kšwalba Bohu wječščnemu“ a „Ach! wostač pschi naž s hnadu“, tak kincžješche won do wječžora. — Šak šandže jedyn džěti po druhim, to k wschědnemu žiwjenju hlyščješche, so kotra pschindže a my so hromadže modlachmy.

My pschindžechmy posdžišcho wschitzy do tehošameho lazareta we wješzy bayerskeje rheinskeje Šfalzy. Tu mējach wulke wješele. Šako přenja nježela pschindže, so sa jich najwjazy hamo wot hebe rošymješche, so ke mšchi džěchu. Nikomu do hlyšodneje šarskeje wšy pschedaloko njebješche.

Młody šranjenny ewangelski theologa.

Wschelake s bliska a s daloka.

* Město k wójuškemu wěrowanju do hmyercze. Pschi čžěžkim želešnikim nješbožu na želešny wot Schneidemühle do Barlina je tež ulana Alfred Lichtenstein wot 2. schwadrony ulanskeho regimenta čžiško 18 s Lipska hwoju hmyercž namakał. Wón je hym krawza Lichtensteina w Krimčžawje. Młody wojak běšche na dowoleškim pučžowanju do domijnu, hdyž chžyšche wójuške wěrowanje hmyercžicž. Pschihoty běchu so hižom čžiniče, jako šrudna powješč wo nahlej hmyercži žedžiwje woczataneho dóndže.

„Bombaj Wóh“ njeje jenož pola šnjeshow duchownych, ale je tež we wschěch pschědawarňjach „Serb. Nowin“ na wšach a w Budyščinje dostacž. Na schtwórcžlěta płacži wón 40 vj., jenotliwe čžišla so sa 4 vj. pschedawaju.

Nakhwilny zamolwity redaktor: K. A. Fiedler.

Čiščez a nakładnik: M. Smoleč.